

HAYATIMIN FIRSATI

Sınıfta bir tek o kalmıştı. Arkadaşları sınavlarını çoktan bitirmiş çıkmışlardı. O ise hala yazmaya devam ediyordu. Sorulara baktı. Hepsinin cevaplarını bilip de yazamamak ne kadar kötüydü. Bunları düşünürken kalem birden elinden fırladı ve yere düştü. Hemen eğildi aldı kalemi. Öğretmeni yoğunlaştığı telefonundan kafasını kaldırıp yüzüne baktı. Bir an göz göze geldiler. Çok korktu. Öğretmenin kağıdını isteyeceğini düşündü. Neyse ki öğretmen başını ters ters sallayıp telefonuna yeniden daldı. Çocuk derin bir oh çekti.

Ama çok geçmeden korktuğu şey başına geldi. Öğretmeni artık beklemekten sıkılmıştı. Bir den ayağa kalktı ve ona doğru gelmeye başladı. Kaşları çatılmıştı.

-Hadi be, daha ne kadar bekleyeceğim!

-Az kaldı öğretmenim gerçekten.

Yazma hızını arttırmaya başladı. Ama bu seferde yazısının okunaklığı azalmıştı. Yapacağı bir şey yoktu. En azından öğretmeni bir şeyler bildiğini anladı. Bunları düşünürken en son isteyeceği şey oldu. Kalem yeniden elinden fırladı. Yere düştü. Çocuk öğretmenin yüzüne baktı ve o an işin sonuna geldiğini anladı. Çünkü öğretmen büyük bir hışımla yerinden kalktı. Nerdeyse koşar adımla yanına geldi ve kağıdı önünden alıverdi.

-Yeter bu kadar zaman sana!

-Siz nasıl isterseniz.

İtiraz etmesinin bir faydası yoktu. Bunları daha önce de yaşamıştı. O yüzden çaresizce başını büküp eşyalarını toplamaya başladı. Eşyalarını topladıktan sonra dışarı çıkmak üzere kapıya doğru yürüdü. Kapının kolunu tuttu. Tam kapıyı açacaktı ki arkasından öğretmenin sesini işitti.

-Bu kadar zamanda bu kadar mı yapabildin?

Hiçbir şey demedi. Kapıyı birden açıp dışarı çıktı. Okuldan çıkıp eve doğru yürümeye başladı. Bir yandan da düşünüyordu. O soruları ona sözlü olarak sorsalar uzun uzun anlatırdı. Hem de en ince ayrıntısına kadar. Bunu öğretmenine de söylemişti ama öğretmeni yazılı sınav yapmakta inat etmişti. O da istemez miydi arkadaşları gibi kalemi büyük bir ustalıklarla tutup inci gibi yazı yazmayı ama olmuyordu işte. O bir spastikti. Elleri kolları titrer kalemi, defteri özenle tutamazdı, sık sık kasıtlar yaşardı, zorla yürürdü. Ama o böyle olmasından dolayı mutsuz değildi. Kendiyle barışalı çok olmuştu. Ailesi ona ihtiyacı olan tüm desteği veriyordu. Arkadaşları ilk başlarda onunla dalga geçmişlerdi ama zaman geçtikçe onun kendilerinden farklı olmadığını anlamışlar aşağılayıcı şekilde dalga geçmekten vazgeçmişlerdi. Şimdi de dalga geçiyorlardı ama artık geçilen dalgalara kendi de gülüyordu. Hatta geçen gün bir arkadaşı ona ağır bir şaka yapmıştı. O da bu şakaya çok güvenmişti ama arkadaşı onu üzdüğünü anladığında gelip yanağından öpmüş ve özür dilemişti. Yani zor bir hayatı yoktu ama öğretmeni ona çevresindekiler gibi davranmıyordu. Sınıfta bulunmasından gayet rahatsız gözüküyordu. Onun verdiği cevapları duymazlıktan geliyor arkasını dönüyordu. Not tutmaya yetişemediği için öğretmeninden ses kayıt cihazı kullanmasına izin vermesini istemişti ama öğretmeni buna izin vermemişti. Neyse ki arkadaşları imdadına yetişmişti. Tuttukları notları onunla paylaşmışlardı. Bunları düşünürken eve varmıştı. Ailesi eve geç geleceğini biliyordu. Sınav günleri hep geç gelirdi. Kapıyı çaldı ve annesinin kapıyı açmasını beklemeye koyuldu.

Birkaç gün sonra...

Müdürün odasına neden çağrıldığını bilmiyordu. Ama kötü bir şey yapmamıştı. Belki de öğretmeni müdüre ondan yana yakınmıştı. Bunu sık sık yaptığını biliyordu ama okul müdürü her seferinde öğretmeni teselli eder sonra onu çağırır, dertleşirdi. Okul müdürü onu severdi oda okul müdürünü.

Müdürün kapısının önüne gelmişti. Kapıyı çaldı. İçeriden 'Gel' sesini duyunca içeri girdi. Müdür Bey her zaman ki masasında oturuyordu. Gazoz şişesi dibi gözlükleri olan, tombul, sevimli bir adamdı. Müdürün masasının önündeki sandalyede oturan genç biri vardı. Öğretmen

olmalıydı ama daha önce onu okulda görmemişti. Müdür Bey onu görünce gülümsedi ve her zamanki babacan ses tonuyla onu karşıladı.

-Gel bakalım evlat, gel otur şöyle.

Genç adamın karşısına oturdu. Gözlerinin içine bakıyordu. Ama onu yadırgayan bir bakışı yoktu ve ya acıyan. Tam aksine karşısında normal biri hatta çok değerli ve önemli biri varmış gibiydi bakışları. Tam bu sırada Müdür Bey söze girdi.

-Tanıştırıyım evlat bu bey yeni destek eğitim odamızın öğretmeni Ali Bey. Ali Bey siz zaten öğrencimizi tanıyorsunuz.

-Tanıştığımıza memnun oldum.

Bunu deyip elini uzatmıştı. Ali Öğretmenin ne yapacağını merakla bekliyordu. Ali Öğretmen 'Ben de' deyip elini samimiyetle sıktı. Genellikle insanlar elleri titrediği için onunla tokalaşmak istemezdi. Ama Ali Öğretmen bir an bile tereddüt etmemişti. Sonra aklına takılan bir soruyu sormak üzere Müdür Bey'e döndü.

-Affedersiniz efendim ama destek hizmet odasıyla ne demek istediğinizi anlamadım.

-Haklısın evlat, ama bunu Ali Bey açıklamak ister sanırım.

-Zevkle Müdür Bey. Sana şunu şöyle açıklayabilirim. Bir çok okulumuz da senin gibi özel arkadaşlarımız var. Bu arkadaşlar zeka açısından arkadaşlarından hiçbir eksiklikleri olmamalarına rağmen bedensel yetersizlikleri yüzünden onlardan geri kalıyorlar. İşte biz de bunları önlemek için ihtiyaç olan okullara destek hizmet odaları açıyoruz.

-Yani artık sınav kağıtlarına bildiğim her şeyi yazabilecek miyim ?

-Evet.

Yüzünü büyük bir gülümseme kaplamıştı. Öğretmenleri de gülümsüyordu. Sevinçten ağlayabilirdi. Bir den ayağa kalktı ve karşısındaki Ali Öğretmen'e sarıldı. Öğretmeni de onu sevgiyle kucakladı. Sonra mahcup bir tavırla yerine oturdu. Müdür Bey gayet keyifli bir şekilde konuşmaya başladı.

-Şimdi Ali Öğretmen'in seninle derse girecek ve sınıftaki durumunu inceleyecek. Sınıf öğretmenin de bu durumdan haberi var. Hadi bakalım derse.

Ali Öğretmen ile derse girdiler. Öğretmenler tokalaştı. Ali Öğretmen bir defter çıkarıp öğretmen masasının yanında bir yere çekildi ve not almaya başladı. Arkadaşları ona sorgulayıcı bakışlar ile bakıyorlardı. O ise onlara sessizce 'Sonra anlatırım.' diyebildi.

Sınıf öğretmeni ders sırasında her zaman ki tavrını devam ettiriyordu. Onun söylediklerini duymazdan geliyor, verdiği cevaplara her hangi bir tepki vermiyordu. O da bir süre sonra ona cevap vermekten vazgeçti. Tüm bunlar olurken Ali Öğretmen hiç ses çıkarmadan sessizce not alıyordu.

Ders bitiş zili çalar çalmaz Ali Öğretmen ona başıyla selam verip sınıftan çıktı. O çıkar çıkmaz da arkadaşları başına üşüştü ve Ali Öğretmen'in kim olduğunu sormaya başladılar. O da onlara tüm olanı biteni anlattı. Sonra sınıfta bir sessizlik oldu. Sessizliği sıra arkadaşı bozdu.

-Peki bu Ali Öğretmen ya sınıfını değiştirirse ne olacak?

Bir şey diyemedi. Hiç bu ihtimali düşünmemişti. Arkadaşlarından ayrılmak istemiyordu ama onun halinden anlayan bir öğretmenin olması da çok cazip gözüküyordu. Bunları düşünürken sınıf öğretmeni içeri girdi. O girince herkes hemen yerlerine oturdu. Öğretmen sınıfa girer girmez ona doğru gelmeye başladı. Bir an korktu acaba öğretmeni ona kızmış mıydı? Onu azarlayacak mıydı?

-Ali Bey seni okul çıkışı Müdür Bey'in odasında bekliyormuş, gelmeni istedi.

-Peki öğretmenim.

Neyse ki umduğu gibi olmamıştı. Acaba Ali Öğretmen onunla ne konuşacaktı? Şimdi de aklına bu soru takılmıştı.

Okul çıkışı...

Kapıya vurdu.İçeriden ‘Gel’ sesini beklerken kapı birden açıldı.Ali Öğretmen onu gülümseyerek içeriye davet etti.Müdür masasının önündeki sandalyelere oturdular.Ali Öğretmen konuşmaya başladı.

-Evet evlat,sınav kağıtlarını inceledim.Öğretmenin değerlendirmeleri yazdıklarına göre uygun sayılabilir ama gördüğüm kadarıyla tam olarak bitirebildiğin bir sınav kağıdı yok ve puan kayıplarının büyük bölümü yazının okunaklı olmamasından dolayı olmuş.Öğretmenin ile konuştum sana ek süre verdiğini söyledi fakat yeterli olmamış gibi.Şimdi istersen işlediğiniz konulardan seni sözlü sınav yapmak isterim fakat istersen.Eğer hazır değilim diyorsan başka zamana erteleyebiliriz.

-Hayır öğretmenim sorun değil ama ailem geç gidersem meraklanırlar.

-Onu dert etme,Müdür Bey aileni aradı ve geç gelebileceğini söyledi.

-Tamam o zaman.

İşte beklediği fırsat gelmişti.Sonunda kendini gösterebilecekti.Derin bir nefes aldı ve Ali Öğretmen’in soracağı sorulara kendini hazırladı.Sınav başladı.

Sınav yaklaşık iki saat sürmüştü.Sorulan bütün sorulara tereddüt etmeden cevap vermişti.Ali Öğretmen de verdiği yanıtlardan gayet memnun gözüküyordu.Sınav bittiğinde Ali Öğretmen onun yüzüne baktı.

-Evet,şimdilik bu kadar.Tebrik ederim gayet iyiydin.

-Teşekkür ederim öğretmenim.

-Şimdi seni eve bırakalım.

-Siz mi bırakacaksınız beni eve?

-Evet hem ailen ile de tanışmış olurum değil mi?

Birlikte okuldan çıktılar.Ali Öğretmen’in arabasıyla eve gittiler.Yolda sohbet ettiler uzun uzun.Eve vardıklarında ailesi Ali Öğretmen’i büyük bir memnuniyetle karşıladı.Birlikte yemek yiyip sohbet ederek o geceyi çok güzel geçirdiler.İlk defa bir öğretmenini evinde ağırlamıştı.

Birkaç gün sonra,okul çıkışı...

Tekrar Müdür Bey’in odasına çağrılmıştı.Kapıya yaklaştı.Tam kapıyı çalacaktı ki içeriden sesler duydu.Sınıf öğretmenin sesi idi bu.

-Bence boşa uğraşıyorsunuz Müdür Bey.Bu çocuğun başka sınıfta başarılı olabileceğini hiç zannetmiyorum.Çocuk tam bir umutsuz vaka.

-Bırakın da bunun kararını ben ve Müdür Bey verelim.

Sınıf öğretmene cevap veren ses Ali Öğretmen’in sesi idi.İster istemez gülümsemişti.İşte o an karar verdi.Ali Öğretmen’i utandırmayacaktı.Kapıyı çaldı ve içeri girdi.Onu görünce Müdür Bey gülümsedi.

-Hoş geldin evlat.Sana bir şey söylememiz lazım.Ali Bey ve ben sınıfını değiştirmene karar verdik.Sınıf öğretmenin de bizimle aynı fikirde.Tabi senin ne düşündüğün daha önemli,sen ne dersin?

-Siz nasıl isterseniz Müdür Bey,benim bir itirazım yok.

-Tamam o zaman yarın yeni sınıfında derse girersin.

Birkaç ay sonra...

Yeni sınıfına çabuk alışmıştı.Arkadaşları onu çok sevmiş hemen benimsemişlerdi.Yeni sınıf öğretmeni ona çok iyi davranıyor,diğer öğrencilerden ayırmıyordu ve ihtiyacı olan her şeyi ona sağlıyordu.Ali Öğretmen de sınıf öğretmene yardımcı oluyor bir şey istemeden ihtiyacı olan şeyi ona sağlıyorlardı.Artık sınavları test ve sözlü yapıyordu.Böylelikle sınavları başarıyla tamamlıyor,hak ettiği notları alıyordu.Bir kaç ay içinde sınıfın en başarılı öğrencilerinden biri olmuştu.

Bugün ise sınıf için çok önemli bir gündü.Sınıflar arası bilgi yarışmasına katılacak öğrencilerin isimleri açıklanacaktı.İsimler sınıf panosuna öğretmen tarafından asılmış olacaktı.

Sabah töreninden sonra sınıfa girdiler.Bütün öğrenciler sınıf panosuna koşturdular.Ama o gitmedi.Çünkü yarışma için seçilmeyi bekleliyordu.Geçen senelerde hiç seçilmemişti.Sıraya oturup öğretmenin gelmesini beklerken arkadaşlarından biri yanına geldi.

-Senin de adın var.

-Ne?

-Yarışmada sınıfı temsil edecekler arasında senin de adın var.

Hemen ayağa kalktı ve panoya gitti.Arkadaşı haklıydı işte adı oradaydı.Bilgi yarışmasında sınıfını,arkadaşlarını,öğretmenini temsil edecekti.O panoya bakarken öğretmeni sınıfa girdi.

-Adını gördün demek.

-Evet öğretmenim ve çok şaşırdım beni seçmenize.

-Bence şaşırmamalısın,seni seçerken isabetli bir karar verdiğimi düşünüyorum.Öyle değil mi arkadaşlar?

Sınıftan büyük bir alkış tufanı koptu.Öğretmeni ve arkadaşları yarışmada onu görmek istiyorlardı.Gözleri doldu.Hayatının en güzel anını yaşadığını düşündü.

İki hafta sonra...

Yarışma günü gelmiş çatmıştı.Yarışmacı öğrenciler kendilerine ayrılan yerlere oturdular.Eski sınıf arkadaşları onların yanındaki masaya oturdular.Ona el salladılar,o da onlara salladı.

Yarışma başladı.Soru soruluyor sonra sınıflar cevaplarını gösteriyorlardı.Bir süre kafa kafaya giden yarışma sonralara doğru değişti.Yarışma sonunda iki sınıf berabere durumdaydı.Eski sınıfı ve yeni sınıfı eşit puanlardaydı.Şimdi ikinci tur yapılacaktı.Öğretmenler öğrencileriyle son kez konuşmak için yanlarına geldiler.Öğretmenleri yanlarına gülümseyerek gelmişti.

-Nasılınız çocuklar?Endişelenmeyin,elinizden geleni zaten yaptınız,sizle gurur duyuyorum.Şimdi gelecek sorulara sakince cevap verin yeter.Tamam mı?

Çocuklar başlarını salladılar.Başını yan masaya çevirdi.Eski sınıf öğretmeni öğrencilerini azarlar gibi konuşuyordu.Çocuklar korkudan yerlerine sinmişlerdi.Onlar adına üzüldüğünü hissetti.Zil sesi duyuldu ve öğretmenler yerlerine geçtiler.Yeni sorular görevli öğrenciler tarafından getirildi.Soruyu hemen cevapladılar ve cevap panosunu kaldırdılar.Diğer grupta kaldırdı.Cevaplar aynıydı.Bu ikinci yedek soru sorulacak anlamına geliyordu.Sorular getirildi.Soruyu okudular.Gerçekten zor bir matematik sorusuydu.Arkadaşları onun yüzüne baktılar.Soruyu yapabiliirdi ama kendi yapmaya çalışırsa çok uzun sürerdi.Arkadaşlarına sokuldu.

-Soruyu çözebilirim ama yardımınız lazım.Ben nasıl yapılacağını anlatacağım,siz de kağıda geçireceksiniz,tamam mı?

İki arkadaşı da hep bir ağızdan "Tamam.",dediler.Onlara nasıl yapılacağını anlatmaya başladı.O söylüyor arkadaşları aynen kağıda geçiriyordu.Zamanın tükenmesine az vakit kala soruyu bitirmişlerdi.Hemen cevap panosuna doğru yanıtı yazdılar.Panoların kaldırılması istendiğinde panoyu kaldırdılar.Diğer masanın cevap panosunda bir şey yazmıyordu.Eski sınıf öğretmenin hışımla ayağa kalktığını gördü.Sınıfının cevap panosunda cevap olmaması onu çok sinirlendirmişti.Diğer yandan sınıf arkadaşları büyük bir coşkuyla alkışlamaya başladılar.

Jüri cevap kağıdını istedi.Cevap kağıdı incelendikten sonra sunucu öğretmen kürsüye geçti ve konuşmaya başladı.

-Jüri cevap kağıdını inceledi ve her hangi bir işlem hatası olmadığını aynı zamanda yanıtında doğru olduğunu bildirdi.Yani kazanan...

Sunucu öğretmen sözünü bitirmeden büyük alkış ve sevinç çılgınlıkları tufanı koptu.Sınıf arkadaşları yarışmacıların bulunduğu kısma hücum ettiler.Biranda kendini omuzlarda

buldu.Bütün arkadaşları hep bir ağızdan onun adını söylüyordu.

”CEVDET,CEVDET,CEVDET”,diye bütün salon inliyordu.Öğretmeni ile Ali Öğretmen yan yana durmuş gülümseyerek onu seyrediyorlardı.Eski sınıf öğretmeni ise sonuç açıklanır açıklanmaz salonu terk etmişti.

Böylelikle kendini kanıtlamış oldu.İhtiyacı olan tek şey bir fırsattı ve ona bu fırsat verildiği anda potansiyelini göstermişti.Artık hayattan korkmuyordu. Onunla yüzleşmeye hazırdı.Geleceğine umutla koşmaya hazırdı.

Seneler sonra...

Kapı çalındı.İçeri takım elbiseli yaşlı bir adam girdi.Cevdet yaşlı adamı tanıdı.Ayağa kalktı.

-Hoş geldiniz.

-Hoşbulduk Müdür Bey.

Adam yaklaşınca Cevdet elini uzattı.Adam titreyen eli görünce tokalaşmakta tereddüt etti ve hafifçe sıktı.Oturdular.Adam Cevdet’i tanımamıştı.Ama o eski ilkokul öğretmenini hemen tanımıştı.Adam söze girdi.

-Efendim,ben ilçenize yeni atandım.İlçenizde bir öğretmen evi yok o yüzden bir ev bulana kadar İlçe Milli Eğitim Müdürü olarak bana bir yer ayarlayabilir misiniz?

Cevdet bir süre bir şey demeden yaşlı adamın gözlerine baktı.Sonra derin bir nefes alıp konuşmaya başladı.

-Beni tanımadınız değil mi?

Bunu dediği zaman yaşlı adam yüzüne daha dikkatle bakmaya başladı.Sonra Cevdet kim olduğunu ona hatırlattı.Okulu bitirdikten sonra yaptıklarını,bu yerlere nasıl geldiğini uzun uzun anlattı.Anlatmayı bitirdikten sonra susup eski öğretmenin ne diyeceğini beklemeye başladı.

-Hayatımda utandığıma hiç bu kadar sevineceğimi düşünmemiştim evlat.

Öğretmenin gözleri dolmuştu ve yaşlı adam ağlamaya başladı.Ağlarken “Özür dilerim,çok özür dilerim.” diyordu.Cevdet ayağa kalkıp öğretmenin yanına gitti.Ona sarıldı ve onu teselli etti.Öğretmeni de ona geçmişte yaptıklarından duyduğu pişmanlıkla sımsıkı sarıldı.Sonra Cevdet öğretmenin karşısına oturdu.

-Şimdi kalacak yer sorununuza gelirsek,sizi kimseye bırakmam benimle kalıyorsunuz.

-Ama...

-Lütfen,hiç itiraz etmeyin.

Yaşlı adam itiraz etmesinin faydasız olacağını anlayıp gülümsemekle yetindi.Cevdet de gülümsüyordu.Geçmişten kalan tek kötü hatırası da şimdi yanıp kül olmuştu.

-SON-

İsim-Soyisim : Emre ERYILMAZ

Özgeçmiş : 1993 senesinin ocak ayının birinci günü Bursa'nın Gedelek Köyü'nde dünyaya geldim.Aynı zamanda benden iki yaş küçük bir erkek kardeşim var.Annem ev hanımı babam ise kamyon şoförüydü.Zaten kendisini altı yaşında bir trafik kazasında kaybettik.Annem o günden sonra çalışmaya başladı.İlköğretimimi köyümüzün ilkokulunda tamamladım.Lise sınavlarından sonra Çankırı Nevzat Ayaz Anadolu Öğretmen Lisesi'ni kazandım.Lise eğitiminin son senesinde Çankırı ilinde yabancı dil dershanesi olmamasından dolayı iki arkadaşım ile birlikte kaydımızı Ankara Polatlı Anadolu Öğretmen Lisesi'ne aldırarak ve bu liseden mezun oldum.Aynı yıl girdiğim üniversite sınavından sonra Uludağ Üniversitesi Zihin Engelliler Öğretmenliği Bölümü'nü kazandım.Şu anda üniversitede birinci yılımdayım.Bu bölüme gelerek hayatıma büyük bir anlam kattığıma inanıyorum.

Bu öykünün tüm hakları eser sahibi ve <http://engelliler.gen.tr> sitesine aittir. İzinsiz ve kaynak göstermeden öyküyü yayımlar hakkında yasal işlem yapılacaktır.